

JON GORDON

AUTOBUZUL ENERGIEI

Zece reguli pentru a-ți alimenta viața,
munca și echipa cu energie pozitivă

Traducere din limba engleză:
Cristina Stan

 ACT și Politon

2017

Cuprins

<i>Prefață la ediția în limba română</i>	9
<i>Cuvânt-înainte</i>	13
<i>Mulțumiri</i>	15
<i>Nota autorului</i>	19
<i>Introducere</i>	23
1. Pană de cauciuc	27
2. Vești bune și vești proaste	35
3. Lungul drum spre casă	37
4. George se trezește	41
5. Autobuzul fără Joy	45
6. Regulile	47
7. Tu ești șoferul	53
8. Totul se referă la energie	61
9. George își împărtășește viziunea	65
10. Concentrează-te	69
11. Puterea energiei pozitive	75
12. George face o plimbare	81
13. Teoria celei mai bune lovituri de golf	83
14. Biletele de autobuz	85
15. Un weekend foarte lung	91
16. Cine este în autobuz	93
17. Dușmanul este negativismul	97

18. Fără vampiri energetici în autobuz	103
19. Regula supremă a energiei pozitive	107
20. George preia controlul autobuzului său	111
21. George are un vis	119
22. Mai bine azi decât ieri	121
23. A te simți bine	125
24. Condu cu inima	129
25. <i>Chief Energy Officer</i>	133
26. Iubește-ți pasagerii	143
27. Regulile dragostei	151
28. Frică și încredere	155
29. Ziua următoare	159
30. Echipa este inspirată	165
31. Ziua meciului	169
32. Prezentarea	177
33. Joy	181
34. E mai distractiv cu autobuzul	185
<i>Planul de acțiune al Autobuzului Energiei</i>	<i>189</i>
<i>Bilete de autobuz</i>	<i>195</i>
<i>Programul de training „Autobuzul energiei“</i>	<i>197</i>

Capitolul 1

Pană de cauciuc

Era luni, iar zilele de luni nu erau niciodată bune pentru George. Stătea pe aleea din fața casei sale privind-și mașina și dând din cap. De fapt, nu era surprins. Ghinionul îl urmărise în ultimii ani precum un nor de ploaie întunecat ce plutea deasupra vieții sale, iar azi nu era deloc diferit. Avea un cauciuc complet dezumflat, iar fața lui George era pe cale să explodeze. „Nu azi!” a strigat el când și-a deschis portbagajul și a dat peste un cauciuc de rezervă dezumflat.

Îi veni în minte cuvintele soției sale: „Ar trebui să-l reperi, George. Într-o zi o să ai o pană și îți vei dori să ai un cauciuc de rezervă.”

De ce trebuie să aibă mereu dreptate? se întrebă el. George se gândi la vecinul său, Dave, și dădu fuga în josul străzii pentru a vedea dacă nu plecase deja la muncă. Dave lucra tot în centru și spera să se poată duce cu el.

George avea o întâlnire importantă cu echipa sa la muncă, iar azi nu-și permitea să întârzie. Nu astăzi. Mai ales astăzi. George schiță o lovitură de pumn în aer când văzu că mașina lui Dave nu mai era acolo. Desigur, se gândi el. De ce ar mai fi aici? Ar fi fost prea ușor.

În timp ce-i picura transpirația de pe sprânceană, alergă înapoi acasă, apoi se opri pe alee și se uită la telefonul mobil încercând să se gândească la cine putea să sune de la locul de muncă. Gândește-te, gândește-te, gândește-te.

Apoi își dădu seama. Nu era nimeni care putea să vină să-l ia. Singura opțiune rămasă era soția lui, iar ea era ultima persoană la care voia să apeleze.

George intră în casă și auzi zgomotul și haosul obișnuit venind din bucătărie. Auzea cățelul sărind de colo colo și pe soția lui încercând să-i facă pe copiii să stea locului și să mănânce micul dejun înainte de a pleca la școală. Privi încordat de sub arcada bucătăriei. Cum îl văzura copiii, izbucniră strigătele.

— Hei, tati! țipară ei.

Fetița veni la el și îi încolăci brațele în jurul șoldului.

— Te iubesc, tati!, spuse ea, în timp ce George abia o băgă în seamă.

Băiatul strigă:

— Tată, vrei să ne jucăm baschet?

George era precum o celebritate reticentă în propria casă. Fiecare voia ceva de la el, dar el nu voia decât să se ascundă.

— Nu! le strigă George. Nu e weekend. Trebuie să merg la serviciu. Acum faceți puțină liniște ca să o întreb ceva pe mama voastră. Draga mea, am o pană de cauciuc, iar azi am o întâlnire foarte importantă la care trebuie să ajung și am nevoie de mașina ta! spuse el panicat.

— Dar cauciucul de rezervă? întrebă ea.

— Bineînțeles că trebuia să aduci asta în discuție. Nu l-am reparat.

— Ei bine, nu pot să te ajut, George. Trebuie să duc copiii la școală, apoi am programare la dentist, după care trebuie să duc câțelul la veterinar, apoi am o ședință cu părinții. Să continui? Nu ești singurul care are lucruri de făcut. Te porți de parcă ești singura persoană importantă în familia asta, dar eu mă ocup de casă și de familie și dacă azi nu am mașină, nu pot să fac treburile *mele*.

Se pricepea să lanseze o ofensivă bună pentru a preîntâmpina atacurile lui George.

— Da, dar dacă întârzii la întâlnirea asta, s-ar putea să rămân fără serviciu, spuse el.

În timp ce George și soția lui continuau cu astfel de replici, câțelul lor în vârstă de cinci luni decise să-l salute și el pe George, sărind pe el și murdărindu-l de salivă, până când George îl luă de zgardă și îl duse în cușca lui.

— De ce am mai luat și câinele ăsta? întrebă el. Chiar trebuie să ne ocupăm acum și de un câine, cu toate treburile pe care le avem pe cap?

— Frumos din partea ta, spuse soția în timp ce fetița începu să plângă, spunând:

— Tati nu-l iubește pe Sammy.

— Nu pot să mă ocup acum de asta, spuse George.

— Nu pari să te poți ocupa vreodată de ceva, ripostă soția lui.

— Poți să mă lași la muncă după ce duci copiii la școală? întrebă el. S-ar putea să ajung oricum la timp pentru întâlnire.

— Nu am timp, George. Nu ai auzit câte am de făcut astăzi? O să fie trafic aglomerat pe drumul de întoarcere, iar ziua mea o să fie ratată. De ce nu iei pur și simplu

autobuzul? spuse ea. E doar vreun kilometru jumătate până la stația de autobuz.

— Autobuzul? Glumești? Autobuzul! N-am mai mers cu autobuzul de cine știe când. Cine merge cu autobuzul? întrebă George, foarte frustrat.

— Ei bine, azi, răspunse soția lui tăios, tu mergi. Chiar tu.

— Bine, spuse George și își apucă geanta, ieși valvârtej din casă și își începu drumul de un kilometru jumătate până la stația de autobuz.

Autobuzul cu numărul 11 opri în fața lui George care gâfâia, răsufla greu și înjura în șoaptă. Ce surpriză, se gândi George. Chiar am prins autobuzul. Cu norocul meu, mă gândeam că-l voi pierde.

În timp ce urcă în autobuz, George se uită la șoferiță, care avea cei mai strălucitori ochi și cel mai mare zâmbet pe care-l văzuse vreodată.

— Ziua bună, scumpule! îi spuse ea în întâmpinare.

George bombăni doar și se așeză pe scaun. Ce-o fi așa de bun la ziua asta? se gândi el.

Însă ochii ei îl urmăriră în oglinda retrovizoare cum se ducea spre un scaun.

George îi simțea privirea ațintită asupra lui. De ce se uită la mine? Am plătit biletul, se gândi el.

Îi vedea zâmbetul mare și larg în oglinda retrovizoare și se întrebă: Oare femeia asta zâmbește tot timpul? Nu știe că e luni? Cine zâmbește luna?

— Unde mergi? întrebă ea.

George arătă spre sine.

— Eu?

— Da, tu, scumpule. Nu te-am mai văzut în autobuzul meu până acum și îi știu pe toți de pe ruta asta.

— La serviciu, la compania NRG, răspuse el.

— Clădirea aia din centru cu becul mare pe ea?, întrebă ea entuziasmată.

— Da, facem becuri, răspuse George, care își dori să fi avut timp să-și ia un ziar ca să-și ascundă capul în el.

— Și cărui lucru îi datorăm plăcerea de a te avea în autobuzul meu astăzi? întrebă ea.

— Pană de cauciuc, spuse el. Urăsc să iau autobuzul, dar am o întâlnire cu echipa mea la care trebuie să ajung și nu am avut de-ales.

— Ei bine, tu stai liniștit, relaxează-te și nu-ți face niciun fel de griji. Poate nu-ți place să iei autobuzul, dar vreau să-ți spun că acesta nu e un autobuz obișnuit. Este autobuzul *meu*, iar tu te vei bucura de călătoria asta. Pe mine mă cheamă Joy. Pe tine?

El își mormăi numele, sperând că-l va lăsa pur și simplu în pace. George folosea puține cuvinte și puțină îi era și răbdarea. Chiar și în cele mai bune zile ale lui, George nu era un bărbat căruia să-i placă să flecărească și cu siguranță nu avea chef să discute cu o șoferiță de autobuz care părea că băuse cam prea multe cești de cafea, iar dintre toate numele, trebuia s-o cheme Joy*. Se potrivește, se gândi el. Bucuria lipsea cu siguranță din viața lui. Nu-și amintea când fusese fericit ultima dată. Pun pariu că ea nu are nicio grijă, se gândi el. Nu trebuie decât să conducă zi de zi un autobuz și să zâmbească și să fie drăguță cu străinii. Sigur, ea poate să fie toată numai un zâmbet și veselie, dar nu știe nimic despre mine. Nu știe stresul cu care am de-a face în fiecare zi. Nu știe responsabilitățile cu care mă confrunt la muncă și acasă.

* Bucurie (n.tr.)

Soție, șef, copii, angajați, termene limită, ipotecă, rata la mașină și o mamă bolnavă de cancer. Ea nu știe cât de epuizat mă simt.

Dar ea știa. Oamenii urcau și coborau din autobuzul ei în fiecare zi, iar ea îi putea identifica imediat. Erau de toate formele, vârstele, culorile și mărimile: bărbați, femei, albi, negri, chinezi, intelectuali și simpli muncitori. Totuși, toți erau înconjurați de o energie similară. Ea o vedea și o simțea imediat. Fără viață. Niciun zvâc în pasul lor. Ca și cum în interiorul lor fusese stinsă o lumină. Ea putea să distingă oamenii care străluceau puternic de cei care aveau o lumină difuză. Îi numea Difuzii. Se perindau ca niște zombi, încercând doar să supraviețuiască zilei de azi. Fără scop, fără spirit. Fără energie. De parcă le fusese stoarsă prin truda zilnică a vieții. Ea distingea bărbații care renunțaseră la visurile lor. Știa femeile care ziua munceau și seara aveau grijă de familie. Și auzea tot timpul lamentările. Prea mulți oameni erau excesiv de stresați, obosiți și suprasolicitați. De aceea, ea considera că misiunea ei era să fie un Ambasador al Energiei și să încerce să-i energizeze pe toți cei care se urcau în autobuzul ei. De aceea își numea mașina Autobuzul Energiei. Și dacă era cineva care avea nevoie de un impuls de energie, acela era George.

— Știi că ai urcat în autobuzul meu cu un motiv, George, îi spuse ea ferm. Toți se urcă cu un motiv.

George i-o tăie scurt:

— Nu, am urcat în autobuzul tău pentru că aveam o pană de cauciuc.

— Poți alege să privești așa lucrurile, George, sau poți vedea imaginea de ansamblu. Totul se întâmplă cu un motiv. Nu uita asta. Fiecare persoană pe care o întâlnim. Fiecare eveniment din viața noastră. Fiecare pană de cauciuc se întâmplă cu un motiv. Poți alege să-l ignori sau poți să te întrebi care e motivul și să încerci să înveți ceva din el. Fiecare problemă poartă în mâinile sale un dar pentru tine, așa cum spune amicul meu Richard Bach. Poți alege să vezi un blestem sau un dar. Și această alegere va determina dacă viața ta este o poveste de succes sau o mare telenovelă. Și, deși îmi plac telenovelele, George, nu-mi place să văd oameni ca tine din viața reală trăindu-le. Și George, trebuie să-ți spun că după cum arăți, tu nu faci alegerea corectă. Așa că alege înțelept, George, *alege înțelept*.

Spunând asta, autobuzul opri și George coborî cât putu de repede, simțind mai degrabă că fusese lovit de un autobuz decât că mersese într-unul. „Alege înțelept; telenovelă“ îi rămaseră în cap. Nu contează, se gândi el și le ignoră. Echipa lui îl aștepta și el detesta să întârzie.

Lui Joy nu-i plăcea întotdeauna să le trântescă pasagerilor adevărul în față, dar cu cei încăpățânați ca George știa că nu există altă cale. Cei încăpățânați aveau adesea cel mai mare potențial. Ea știa asta, căci cu mulți ani în urmă fusese exact ca el. La pământ, doborâtă, obosită și negativă. Oamenii se oferiseră să o ajute, dar ea nu acceptase niciodată. Fusese furioasă pe lume și nu crezuse că merita să fie ajutată. Era ironic faptul că oamenii care aveau cel mai mult nevoie de ajutor erau adesea cei mai reticenți să-l primească. Ea avusese o

armură groasă, exact cum avea George acum, așa că adevărul gol-goluț era uneori singurul mod de a trece prin ea. Joy s-a gândit că nu avea să-l mai vadă vreodată pe George, dar a sperat că cel puțin cuvintele ei pătrunzătoare îi vor face bine.

Capitolul 2

Vești bune și vești proaste

În acea seară, George se afla în service-ul auto, așteptând să-i schimbe cauciucul. Dura mai mult decât trebuia și, ca de obicei, George devenea neliniștit și nerăbdător. Nu-i plăcea să aștepte: să aștepte la coadă la film, să aștepte în trafic sau la coadă la magazinul alimentar. Alegea mereu coada greșită și, desigur, persoana din fața lui avea mereu un produs fără etichetă, astfel încât un manager trebuia chemat și produsul trebuia găsit și... ei bine, știți voi. Lui George i se părea că lumea întreagă conspira ca să-i provoace lui neplăceri. Cât de mult putea dura să înlocuiască un cauciuc? se întrebă el.

În cele din urmă, mecanicul intră cu pas grăbit în încăpere.

— Domnule, am vești bune și vești proaste. Vestea bună e că mașina nu e distrusă, iar dumneavoastră sunteți încă aici.

— Despre ce vorbiți? strigă George. E doar o pană de cauciuc!

— Ei bine, asta e încă o veste bună, dle. Pana de cauciuc v-a împiedicat să conduceți mașina. În timp ce

Înlocuiam cauciucul, mi-am amintit că am văzut un avertisment de la producător despre marca și modelul dumneavoastră, așa că am avut intuiția de a face o verificare la frâne și, desigur, erau complet uzate. Ar fi putut ceda în orice clipă, iar dumneavoastră nu ați fi avut cum să mai opriți. Dacă ați fi lovit un zid sau altceva, ați fi la fel de plat precum cauciucul dumneavoastră. Sunteți norocos să fiți aici, dle. A fost o problemă frecventă cu anul, marca și modelul dumneavoastră de mașină, și trebuia să fi primit o notificare de rechemare în service.

George își aminti că văzuse o scrisoare de la producătorul mașinii sale, dar crezuse că era doar o altă scrisoare publicitară prin care încercau să-i ia banii, așa că o aruncase.

— Vestea proastă, continuă mecanicul, este că durează cam două săptămâni ca piesa să ajungă de la producător, așa că va trebui să ținem mașina aici, dar imediat ce vine piesa, vom putea să o rezolvăm în aceeași zi.

Nemaipomenit, își spuse George, fără ca măcar să se gândească la vestea bună pe care tocmai o auzise. Singurele lucruri la care se gândea erau că mașina lui era în service timp de două săptămâni și că trebuia să ajungă acasă. Încă un inconvenient într-o viață plină de inconveniente.

Capitolul 3

Lungul drum spre casă

În loc să-și sune soția să vină să-l ia, George decise să meargă pe jos cei aproximativ trei kilometri de la service-ul auto până acasă. Astăzi a mers pe jos mai mult decât în ultimii câțiva ani, dar în momentul acesta nu avea chef să vorbească cu nimeni, mai ales cu soția lui. Mașina la service timp de două săptămâni, se gândi el. Ce altceva ar mai putea merge prost? Era aproape de limita rezistenței. Chiar seara trecută, soția lui îi spusese că era nefericită în căsnicia lor și că negativismul lui făcea ca întreaga familie să fie nefericită. Ea îi dăduse un ultimatum. Schimbă-te sau se termină. Nu era prima problemă conjugală și cu siguranță nu era prima oară când îi spusese lui George că e negativ. Dar acum vorbea serios, iar el nu voia să o piardă pe femeia pe care o iubea. El știa că și ea îl iubea, dar, așa cum spusese, indiferent de cât de mult îl iubea, ea nu voia să mai trăiască cu cineva care-i făcea viața atât de nefericită.

El jurase să se schimbe, dar, pentru prima oară în viața lui, se simțea neputincios. I se părea că viața îi scapă de sub control și că nu poate face nimic ca să o oprească.

Fusese mereu capabil să rezolve orice problemă și să fie la înălțimea situației pentru a înfrunța orice provocare, în special în căsnicia lui, dar acum se simțea cu adevărat lipsit de putere. De parcă viața lui era trăită de altcineva în timp ce el o urmărea desfășurându-se. În acea noapte strigase spre ceruri cerând ajutor și se trezise cu un cauciuc dezumflat. Ce mai ajutor, se gândi el. Încă o problemă de care nu am nevoie acum.

George merse repede, sperând să ajungă acasă la timp pentru a le citi copiilor o carte. Era unul dintre puținele lucruri care-i făceau plăcere și era ceva ce le plăcea și copiilor. De fiecare dată când lucra în biroul de acasă, întotdeauna veneau și îi spuneau că era vremea să le citească o carte, ceea ce el făcea de fiecare dată. Cei doi copii erau pentru el forța motrice. Își iubea familia și voia să fie capabil să îi întrețină și să le ofere tot ce lui îi lipsise. Aveau o casă frumoasă. Districtul școlar era unul dintre cele mai bune din statul lor, iar copiilor le mergea bine. El și soția lui conduceau mașini noi și făceau tot ce puteau pentru a ține pasul cu familia Jones sau cu familia Smith sau cu oricine altcineva mai trebuiau să țină pasul. Totuși, odată cu familia venea de asemenea o mare presiune și responsabilitate. Munca nu mersese prea bine și ultima lui evaluare era foarte problematică. Echipa lui era dezorganizată. Productivitatea lor era pe ducă, iar lui George i se spusese că, dacă nu își îmbunătățește activitatea, va fi înlocuit. Pentru prima oară în viața lui, slujba îi era serios în pericol.

Astfel, în timp ce mergea, George se gândea la familia lui, la ultimatumul soției și la slujba sa. Risca să piardă tot, iar problema cu mașina era ultima picătură. Ceva

bun trebuie să-mi iasă în cale, se gândi el. Dacă mai continuă așa, sunt terminat. „Viața mea nu a fost întotdeauna așa!“ strigă el spre stele. „Cândva eram un tânăr ambițios. Toți vorbeau despre potențialul meu extraordinar. Eram o stea în ascensiune în compania mea. Viitorul meu era luminos. Storceam seva din fructul vieții. Acum nici măcar nu pot să mai fac rost de un fruct. Nu mai suport!“ țipă el. „Te rog, ajută-mă!“ strigă el în timp ce privea în sus spre cerul luminat de lună.

Totul era tăcut în jur, iar George nu auzea nimic în afară de respirația sa. Aștepta ceva. Un cuvânt, un sunet, o lovitură de trăsnet. Nu era sigur ce, dar aștepta ceva.